

FATA ÎN FATA CU MISTRETUL!

miercuri, 17 octombrie 2018

Îmi amintesc cu mult plăcere de o aventură petrecută cu mulți ani în urmă pe Cheile Carașului, la locul numit Meureka, unde m-am deplasat la o partidă de pescuit cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Luka.

De la început trebuie spus, la aceea vreme colegul meu era un novice în pescuitul la pstrăv cu musca artificială rotativă, în schimb, era un mare camarad și un ortac de nădejde în mijlocul pstrăvii.

Totul s-a întâmplat la începutul lunii lui Florar, de 1 Mai, perioadă a anului când pstrăvul este extrem de activ. Plănușeam ieșirea cu câteva zile înainte până la cel mai mic detaliu, deoarece urma să înnoptăm sub cerul liber, fără corturi și saci de dormit.

Am ajuns la podul de la Meureka după ce am străbătut pe jos o zonă de vreo 10-12 km. Osteniți după atâtă drum, am făcut o pauză de gustare și, bineînțeles, de odihnă și zdrăvan de uic de prune din Carașova, iar în același timp am stabilit traseul pe care urma să pescuim până la sarea întunericului, dar și locul unde urma să înnoptăm. Eu am ales să pescuiesc cu rotative, iar Luka, cu toate că apa era bine închisă la culoare, a insistat să încerce norocul la muștele artificiale! Am lăsat cea mai mare parte a bagajului la locul unde urma să facem tabără și am luat-o fiecare pe traseuri diferite, eu în avalul râului, iar Luka în amonte, cu tot cu muștele lui, și am hotărât de comun acord să ne întâlnim în tabără noastră odată cu lăsa întunericului. În timp ce pescuiam cu succes m-am întâlnit cu câțiva „pripionari”, cum îi numim noi pe braconierii care pradă apele râurilor cu tot ce le stă în putință, oameni de care nu îmi face plăcere să-mi amintesc, iar după ce am schimbat câteva vorbe cu ei și mi-am dat seama ce hram poartă, am început să-mi fac probleme în privința bagajului pe care l-am lăsat în tabără.

Totuși, întors în tabără, am găsit lucrurile așa cum le lăsasem, se pare că braconierii nu au trecut pe acolo. Cum eu prinsesem câțiva pstrăvi foarte frumoși, („muscarul” Luka, niciunul), i-am curățat cu mare plăcere, după care i-am gătit la marginea focului, înfip în țepușe, condimentați cu puțin sare și usturoi, o experiență cu care nu mulți au ocazia să se delecteze în inima naturii. Pe deasupra, delicioasa mâncare a fost presărată cu povești pescărești și ceva bere rece, scufundată pe malul râului.

Am adormit pe la miezul nopții, după o seară de povestiri, cu multă voie bună și povestiri, după ce Luka mi-a relatat ce pești mari a capturat în prodigioasa-i carieră și cât de mult se pricepe la pescuit. În timp ce stăteam în jurul focului mi-a destins cu multă tristețe în glas că nu în elegeri, printre altele, de ce l-au ocolit atât de mult pstrăvii de această dată, pe el, marele pescar.

Nu în elegeri de ce nu a simțit nici măcar o smucitură a regelui râului Caraș al apelor de munte, cu toate că muștele artificiale pe care le-a folosit erau dintre cele mai scumpe și aveau culori liliacii, culori pe care pstrăvul le atacă cu multă ferocitate când le vede. Când le vede, Luka, i-am zis eu, după care am luat fiecare încercându-că să copioasă de uic și am adormit. Ne-am trezit dimineața devreme și am coborât în josul râului vreo 5 km, de unde am început să lansăm cu rotative oscilante de dimensiuni foarte mici de culori deschise. Am pescuit la început fiecare de pe maluri opuse, însă, cum Cheile Carașului sunt unele foarte slabice, cu maluri greu accesibile și stâncoase, prin care râul serpuiește cu putere și croiește drumul spre Carașova, celebra capitală a croaților din România, am fost nevoiți de multe ori să pescuim amândoi din

acela_i loc. Cum pe tii ezitau s atace momelile lui Luka, speria i, dup p rerea lui, de lans rile mele, am decis s c ut m locuri mai convenabile în amonte i ne-am croit drumul printre stânci, deoarece, la un moment dat, poteca de pe malul râului a luat sfâr_it. Dup câteva minute bune de mers pe creste cu spini_i bolovani cât casa am auzit ceva iuituri_i zgomote ciudate în fa a noastr , necunoscute-mi pân atunci. Nu _tiam ce putea s fie, nu tia nici camaradul meu, dar nu am ov it nici o clip i ne-am continuat drumul. La un moment dat, eu fiind în fa , m-am întâlnit spontan cu un mistre care groh ia _i se uita amenin tor la noi. Era la aproximativ trei metri distan , a stat în loc câteva secunde bune, dup care a început s urce spre p dure, iar în tot acest timp groh ia mult mai intens. Eu am încremenit de fric _i, cel mai probabil, camaradul meu la fel, îns dup câteva minute am deslu_it misterul apari iei mistre ului in faca noastr . Era o scroaf cu ase purcei, pe care i-a trecut râul printr-un loc cu ap mai mic i mai domoale. Iar unul dintre cei ase purcelu i nu a putut urca panta abrupt din acea zon , motiv pentru care scroafa a z bovit în preajma noastr .

Intr-un final a ie_it _i ultimul purcelu din strâmtoarea prin care i-a c l uzit pe to i fra ii scroafa-mam , dup care s-a strecurat speriat printre picioarele noastre _i a ales drumul cel bun, c tre familie i via . Nu pot s nu m gândesc cu groaz , chiar i acum când scriu aceste rânduri, la ce carnagiu s-ar fi putut petrece dac această familie absolut inocent s-ar fi întâlnit cu neispr vi ii aceia de braconieri care hoin reau prin zon în ziua precedent . Dup ce purcelu ii s-au aflat cu to ii în grija mamei, au mai z bovit pu in în dep rtare, scotocind prin p mânt în c utarea hranei, i s-au pierdut apoi în adâncul întinsei p duri. În acel moment am hotârat de comun acord cu Luka s încheiem această aventur memorabil , cu multe poze, cu peisaje desprinse parc din basme, cu aer curat, voie bun _i mult adrenalin , dar i cu credin a c acei purcelu i minuna i vor reu i în viitor s se fereasc de oamenii care le invadeaz habitatul i vor contribui la perpetuarea speciei, creându- i i ei, la rândul lor, familii.

Petru Milo_